

тъ на Римъ, ненасытвѣтъ кръвопійцы, не бѣхъ още дошли нощемъ да смучѣтъ доблестната кръвь на спящѣтъ, за да са не намѣриѣтъ на другата зарань, освѣнь трупове безъ сила. Тогѣзи и свиденѣтъ бѣхъ доблестны и храбры, и махъ довѣріе къмъ непріятелѣ си, както и къмъ найнѣжнѣтъ си пріятели. О! защо сега на плодовитата тѣзи земя, покрита съ богатство отъ щедрата рѣка на Вѣчния, вижда чловѣкъ лица сухи и отвратителны? Какво погребално було покрыва царственната глава на поробената и угнетена тѣзи царица? Каквы сж онѣзи рѣцѣ, които, съ некты на усорица стискаѣтъ цицѣтъ ѣ за да ги исцѣлѣѣтъ и разскѣсать?... Блѣдностьта ѣ е дълбока, слабостѣта ѣ крайна, пѣлтѣта ѣ отпаднала, като че бере душа... Гласѣтъ ѣ, голкози пѣленъ и всенъ не ечи вече, освѣнь отъ време на време чрезъ продължителны болезненны рыданія преклѣсваны отъ ужасны пѣсны, приличны на скърцаньето на тріоня върху желѣзото, и жаловиты като на чука, който сковава гробъ. Испаніе! Испаніе! що станъ ты? кой поѣдающъ червей наѣде сърцето ти, и преобърнѣ всесиляната ти дѣятелность на смъртна слабостъ? Мѣжество! Не чуешъ ли отдалечъ какъ са отразява гласѣтъ на тържествата ти? Простирашъ изведнажъ владычеството си на четьрыѣ части на свѣта... Царъ завоеватель сѣди на престола дѣто вѣчно бдѣѣтъ страшнѣтъ ти левове, и гласѣтъ на слава са раздава вредъ съ тѣзи двѣ магическы думы: «Испанія, Карлъ Петый!»

«Да, но чувамъ та да отговаряшъ съ рыдающъ гласъ. — «Царѣтъ прави сичко за славата си. Когато сичкѣйтъ свѣтъ слави Карла Петаго, азъ задавена и отпаднала викамъ, слава, свобода! философія! и ми отговаряѣтъ: завоевание! богатство! деспотизмъ! Невѣжествово като черно було покры челото ми съ мракъ, и единственната свѣтлина, която оставяѣтъ да достигне до мене, е свѣтлината отъ огъня на *ауто-да-фета* та, огъня който поѣда утробата